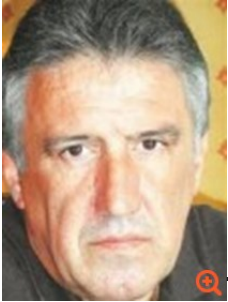

Αμνήμονες και υποκριτές

Του Γιώργου Λακόπουλου

Πρώταλίγη ιστορία. Η μόνη ασφαλιστική μεταρρύθμιση στη χώρα από τη Μεταπολίτευση και εντεύθεν ήταν η μεταρρύθμιση Σιούφα, το 1992. Όσοι δεν καταναλώνουν λωτούς, θυμούνται ότι το κόμμα που την πολέμησε, στο δρόμο με τους συνδικαλιστές του ήταν κυρίως το ΠΑΣΟΚ.

Στη Βουλή κανείς από τους 123 βουλευτές του δεν αντέδρασε στην προσπάθεια παρεμπόδισης μιας τομής στο ασφαλιστικό σύστημα για την οποία αργότερα ο Αλέκος Παπαδόπουλος ως υπουργός Οικονομικών αναγνώρισε: "χωρίς τη μεταρρύθμιση Σιούφα δεν θα είχαμε να πληρώσουμε συντάξεις".

Ο Δημήτρης Σιούφας ως υπουργός δεν κάμφθηκε από τις αντιδράσεις και ο Μητσοτάκης ως Πρωθυπουργός τον στήριξε.

Το αντίθετο συνέβη μια δεκαετία αργότερα όταν η κυβέρνηση Σημίτη επιχείρησε μια πολυδιαφημισμένη μεταρρύθμιση με ορθές επιδιώξεις, αλλά με λάθος οργάνωση και ιεραρχήσεις, όπως είχαν επισημάνει έμπειροι πολιτικοί και γνώστες του ασφαλιστικού σαν τον Μιλτιάδη Παπαϊωάννου.

Η μεταρρύθμιση εκείνη δεν ματαιώθηκε "επειδή υπήρξαν αντιδράσεις", όπως ακόμη και σήμερα υποστηρίζει η προπαγάνδα του συστήματος Σημίτη. Ματαιώθηκε επειδή ο ίδιος ο Σημίτης ως Πρωθυπουργός δεν στήριξε τον Τάσο Γιαννίτση και τον οδήγησε σε παραίτηση. Παραδόθηκε στους συνδικαλιστές του και τα υψηλόβαθμα κομματικά στελέχη, από όλα τα χρώματα της εσωκομματικής ίριδας, που τους ακολουθούσαν καιροσκοπικά.

Επιστρέφουμε στο παρόν. Το πιο αστείο, αλλά ταυτόχρονα και το πιο ανήθικο φαινόμενο των ημερών είναι η ευκολία με την οποία εκείνοι που δεν στήριξαν την επιχειρηθείσα μεταρρύθμιση Γιαννίτση, εμφανίζονται σήμερα με δάκρυα στα μάτια που δεν έγινε.

Πολιτικά στελέχη και πρώην υπουργοί τριών διαφορετικών Πρωθυπουργών του ΠΑΣΟΚ που ευθύνονται εξ αντικειμένου για την κατάρρευση του ασφαλιστικού συστήματος, πάνω στην οποία

οι ίδιοι έκαναν καριέρα, περιγράφουν με στατιστικές πώς διαλύθηκε το σύστημα επί των ημερών τους, χωρίς διάθεση αυτοκριτικής για τους εαυτούς τους που το διέλυσαν.

Αναθεματίζουν για το ασφαλιστικό Κατρούγκαλου –που είναι κάκιστο, αλλά δεν έφερε ο ΣΥΡΙΖΑ το ασφαλιστικό σύστημα στο σημερινό χάλι, δεν είχε καν επαρκείς συνδικαλιστικές δυνάμεις στο παρελθόν. Αλλά οι ίδιοι δεν έβγαλαν τσιμουδιά, για να μην πούμε ότι επικρότησαν, όταν οι Πετσάλνικοι του συστήματος Παπανδρέου πέταξαν στα σκυλιά τον Αλέκο Παπαδόπουλο επειδή πρότεινε το πολύ λογικό: όχι συντάξεις κάτω από τα εξήντα.

Στηνπολιτική η περιορισμένη μνήμη διευκολύνει την υποκρισία να θριαμβεύει ακόμη και αναδρομικά. Όσοι θρηγούν επί των ερειπίων της κοινωνικής ασφάλισης είναι αυτοί που την κατεδάφισαν για να εξασφαλίζουν ψήφους για το κόμμα τους.

Σήμερα εμφανίζονται ως επικριτές των καταστάσεων επί των οποίων σταδιοδρόμησαν οι ίδιοι στην πολιτική, ή αποκαταστάθηκαν προσωπικά, γιατί πιστεύουν ότι έτσι μπαίνουν στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ. Δεν εξαγνίζονται όμως γιατί υπάρχουν κάποιοι που ακούγοντάς τους θυμούνται το στίχο του Μανόλη Αναγνωστάκη: *"Αχ βρε Λαυρέντη, μόνο εγώ ήξερα τι κάθαρμα ήσουν"*.

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)